

Sau khi Tuấn rời khỏi được 3 giờ đồng hồ , anh nhận được tin báo Tuấn đã trốn thoát , đợi khi Thúy đã ngủ say, anh nhẹ nhàng từng bước chân ra khỏi phòng rồi bước vội ra xe.. đạp bàn ga , tay anh đập mạnh vào vô lăng..

-  hết tiết..

Chiếc xe dừng lại trước cửa biệt thự , 5 người vệ sỹ cúi đầu chào anh với khuôn mặt lo sợ..

Anh đạp đổ chậu cảnh sân vườn :

- các người làm ăn kiểu đấy à ?

Tất cả đồng thanh :

- chúng tôi xin lỗi chủ tịch , chúng tôi xin được chờ lệnh xử phạt theo nội quy..

Ông Đức từ trong nhà bước ra cầm ly rượu trên tay :

- con tới rồi..

Anh nheo mắt nhìn ông :

- là ông..

Ông Đức :

- vào trong nhà uống với ta ly rượu..

Anh ngoảnh mặt bước đi :

-  hết tiết thật..

Ông đức tay cầm hai ly rượu vang..anh lạnh lùng nói :

- tại sao ông làm vậy ? Tại sao ông cứ phải phá tôi..

- Minh này , đã rất lâu rồi hình như bố không được nghe con gọi một tiếng bố..

Anh nhếch môi :

- ông nghĩ mình xứng đáng sao ?

- bố sai rồi..

- k phải ông sai mà là quá sai , một sai lầm k bao giờ sửa chữa được..

Mắt ông Đức rung rung :

- bao năm qua , bố vẫn luôn ân hận về cái  hết của mẹ con , bố biết , bố hiểu nếu không phải vì bố về chậm thì giờ con đã có một người em gái và vẫn còn mẹ bên cạnh..con quá thiệt thòi , mất mẹ từ nhỏ , bố lại chẳng quan tâm được con ..chính vì vậy mới tạo ra bản tính lạnh lùng của con ngày hôm nay..bố xin lỗi..

- giờ này ông nói với tôi điều này có ý gì ? Để tôi mềm lòng mà tha thứ cho ông ?

- không..bố chỉ muốn nói con vốn là đứa trẻ rất ngoan , chỉ vì hoàn cảnh bố đã vô tình tạo cho con một bản tính vô tình..

- rồi sao..ông nói đủ chưa ?

Ông gật đầu ..

- là ta đã thả thả Tuấn và bà ấy rồi đi , ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi..

Anh đứng dậy bước đi ..

- người ông chọn vẫn là mẹ con nó , chẳng bao giờ ông chọn con trai mình..ông đừng tưởng nó thoát được tôi là dễ..

Anh rời khỏi , ra lệnh cho vệ sỹ :

- bằng mọi giá , kể cả lực tung cái đất nước này cũng phải tìm ra mẹ con nó..

- dạ..tuân lệnh chủ tịch..

Ở một vùng quê nghèo , Tuấn cầm chiếc điện thoại quăng vào tường :

- mẹ thấy chưa ? Nó muốn đuổi cùng giết tận con..

- là do mày mà ra chứ trách ai..

- mẹ..

- gì ?

- mẹ phải mẹ của con k đấy ?

- Tuấn này , cho đến giờ phút này mẹ nhận ra mẹ đã quá nuông chiều con rồi..

Tuấn xiết chặt tay..

- không được , đâm lao phải theo lao..con phải thoát được nó..con phải làm lại từ đầu.

- thoát sao ?

- chẳng phải mẹ có bà dì bên Pháp nữa sao ?

- mày nghĩ mày sẽ bay qua được đó khi người thẳng mình phong tỏa kín sân bay..

- con sẽ hóa trang giả gái..

- còn mặt tao ?

- mẹ cũng hóa trang già đi một chút..

Bà thở dài :

- đúng là nghiệp quật..

Tuấn gất lên :

- mẹ không nói không ai bảo mẹ cầm đầu..không còn nhiều thời gian đâu , chúng ta phải rời khỏi đêm nay.

Bà mệt mỏi đi theo bước chân con trai qua quãng đường đất đỏ ..

Anh ở nhà nóng ruột gọi cho vệ sỹ :

- sao rồi ?

Vệ sỹ :

- vẫn chưa thấy thừa ngài..giống như cái kiểu cậu ấy bốc hơi khỏi thành phố..

Anh tức giận ném mạnh cốc rượu vào tường :

- vô dụng..

Cô từ đằng sau ôm cổ anh :

- có chuyện gì mà khiến anh đứng ngồi không yên vậy ?

Anh nắm lấy tay cô :

- anh không hiểu mình nuôi bọn vệ sỹ để làm gì ? Toàn một lũ vô dụng..

- bọn họ cũng là con người , đâu phải máy đâu anh..

Anh thở dài :

- sao em chưa đi ngủ..

- em đợi anh..

- ngoan , nên nghỉ trước đi..anh giải quyết nốt đồng giấy tờ này để ngày mai còn có tâm trí đưa em đi chơi..

Cô gật đầu :

- nếu anh bận thì k cần vội quá đâu.

- nghe lời anh , mọi chuyện cứ để anh lo..

- vậy em nghỉ trước , anh cũng liệu nghỉ sớm đi nha..

Anh mỉm cười rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô..anh đóng cửa rồi đi xuống khu tầng hầm..

Trâm :

- cuối cùng anh đã tới..

Anh lạnh lùng nhìn Trâm..

- xem ra cô vẫn ổn..

Trâm cười :

- anh muốn gì ?

- tôi cần định vị điện thoại thằng Tuấn.

- em không có..

Anh nhếch môi :

- phải rồi , đồng đội nên phải biết yêu thương nhau .

Trâm cười lớn :

- sau tất cả , tôi được gì ?

- cô quá tham vọng , quá rắn độc..

- tất cả là vì ai ?

Anh ngồi xuống đối diện Trâm :

- thôi cô ăn đi , để ngày mai có là ngày tận thế cũng không phải hối hận..

- anh định làm gì tôi ? Anh định giết tôi ?

Anh phúi tay đứng lên rồi bước đi..

Trâm hét lên :

- chị Thư mà biết anh làm vậy với tôi , nhất định chị ấy sẽ không tha thứ cho anh..anh là đồ khốn..anh làm tôi tan nát cả trái tim rồi , huhu đồ khốn..

Sáng ngày hôm sau , khi mặt trời đã lên cao , cô vươn vai tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm gọn trong lòng anh trên chiếc ô tô..cô giật mình mở mắt ra rồi mỉm cười , lâu rồi cô không đc ngắm nhìn kỹ gương mặt ấy , người đâu mà đẹp vậy chứ , đôi môi đỏ như con gái chỉ khiến người ta muốn cắn cho cái..anh cười :

- nhìn xin 5 nghìn..

Cô lôi từ trong túi ra :

- 5 nghìn này..

Anh trí đầu cô :

- 5 nghìn đô đấy cô nương ạ , thế là tôi hân lấy rẻ em đấy..

- 5 nghìn đô ? Vậy anh giết em đi còn em..

- giết em tôi lấy gì mà dùng (nháy mắt)

Cô quay mặt ra ngoài cửa kính..

Anh :

- người gì hơi tí là xấu hổ đc luôn..

- ai thèm..

- thật..quay mặt qua đây xem nào ..

Cô quay sang :

- nè..

Anh hôn chụt vào môi cô..cô bĩu môi :

- chỉ thế là nhanh..

Anh cười :

- tôi cái gì cũng nhanh mà..

- mà sao anh bế em lên xe lúc nào vậy ?

- đấy , nói mới nhớ , em ngủ như con lợn đấy , bị khiêng đi còn không biết..

Cô nhúu mày..

Anh cười nhìn cô..

Chiếc xe dừng lại ngôi làng nằm bên cạnh những thửa ruộng bậc thang xanh bát ngát ..anh và cô bước xuống xe , anh hít một hơi thật sâu :

- buổi sáng ở đây thật trong lành..

Cô cười :

- anh nhìn thung lũng kia không ? Hồi nhỏ em toàn chăn trâu ở đó..

Anh nhìn cô :

- bảo sao hồi đó nhìn em đen thế .

Cô tròn xoe mắt :

- gì cơ ?

Anh làm bộ làm ngơ :

- tôi nói trúng ai thì trúng..

Cô kéo vạt áo anh :

- đã nói rồi phải nói hết..

- nếu anh nói anh biết em từ thời xa xưa em có tin không ?

Cô lắc đầu :

- không thể nào ..

- ngày xưa ngày xưa , có một cô bé lọ lem toàn bị các bạn bắt nạt rồi trời thương cô được hoàng tử bước đến giải cứu..

Cô ôm mồm :

- là anh ?

Anh gật đầu :

- chuyện này anh mới biết thôi , anh không ngờ em lại là cô bé đó.. công nhận chúng ta có duyên thật..

Cô rơi nước mắt :

- cảm động quá..

Anh :

- lại khóc rồi..

- tại anh đấy..

Anh cười trêu ghẹo cô :

- cơ mà theo trí nhớ ngày xưa của anh , hồi đó em xấu lắm , vừa xấu vừa đen ..ấy thế mà k biết lớn lên lại dậy thì thành công phết..

Cô đập vào ngực anh :

- hết muốn nói với anh nữa..

Anh xoa đầu cô :

- đùa thế thôi , giờ chúng ta vào trong làng nhé , đã lâu rồi anh không về lại nơi này..

Cô gật đầu.. đi được một đoạn , dì của Thúy đang đi xe đạp trước mặt cô ,thấy Thúy bà giật mình cụp nón xuống , duyên phận sao lại ngã nhào xuống chỗ cô..bà vội vàng che nón..

Thúy :

- cô ơi , cô không sao chứ ?

Bà lặng yên..

Anh khó chịu :

- cô có nghe thấy người ta đang hỏi mình không ?

Bà không trả lời vội vàng dựng xe lại rồi bước đi , trong một thoáng , Thúy bắt gặp khuôn mặt ấy , cô kéo tay lại :

- Dì út phải không ?

- cô nhận nhầm người rồi..

Cô chạy tới trước mặt dì..

- tại sao phải trốn con..

Bà quay mặt đi :

- dì không còn mặt mũi nào nhìn con nữa , dì hại cuộc đời con rồi , dì ân hận lắm con .. đêm nào mẹ con cũng về báo mộng trách dì..

Thúy thở dài :

- con chưa thể tha thứ được cho dì , nhưng dù sao dì yên tâm đi , con vẫn sống tốt..

Dì gạt đầu rồi bước đi , ánh mắt còn không dám nhìn thẳng vào cô... cô hụt hẫng khi về phía anh..

Anh :

- bị người thân phản bội là loại cảm xúc khốn nạn nhất trên đời..anh hiểu..

Cô cười nhạt..

Người dân trong làng nhìn thấy cô :

- ô kìa , kìa có phải Thúy không con ?

- Thúy à con , dạo này kiếm ăn được lắm sao mà xinh hẳn ra ..

- ơ kể ra nhờ dì nó ,nó mới xinh như ngày hôm nay ấy nhỉ..

Anh nheo mắt liếc nhìn mọi người một vòng..

Các cô gái mới lớn đến trưởng thành khi thấy anh :

- chúng mày ơi , nam thần ..

- anh ấy đẹp quá..

- con Thúy cho anh ta uống bùa gì thế nhỉ ?

- người đâu mà đẹp hết phần thiên hạ..

Anh nắm lấy tay cô mà bước đi thẳng :

- bỏ đi mà sống , đừng để những thành phần tạp chất bên ngoài vấy bẩn cuộc sống của chúng ta.. đó là bài học đầu tiên em cần biết .

Anh cầm tay cô đi qua đoạn đường đất đỏ , qua những hàng cây rì rào trong gió rồi dừng chân trước ngôi nhà ngói cũ kỹ..

Anh :

- bà , cháu về thăm bà rồi đây..

Thúy cúi đầu trước bàn thờ rồi tiến đến nhẹ nhàng lau dọn sạch sẽ những vết bụi trên bức ảnh..

- nhà ở đây ai trông nom vậy anh ?

- bác cả anh ..nhà bác ở làng kế bên , thực ra bác có đón bà qua đó để thờ cúng rồi nên nhà này bỏ không ? Vì nơi này nhiều kỷ niệm với anh , nên anh về thẳng đây..

- bà anh trông thật phúc hậu..

Anh gạt đầu .

- hồi nhỏ anh thường xuyên về đây chơi với bà , nhưng từ khi bà mất là anh cũng k về nữa ..

Cô nắm lấy tay anh :

- có muốn ra mộ thăm bà không ?

Anh ngạc nhiên :

- ra mộ..??

- em cũng muốn ra thăm bố mẹ mình..

Anh đồng ý..

Đứng trước ngôi mộ của bà và cũng sát bên bố mẹ cô , anh và cô không khỏi ngạc nhiên , trên đời quả thật lắm sự trùng hợp đến lạ kỳ..

Cô òa khóc đứng trước mộ bố mẹ mình..

- bố..mẹ..con gái bất hiếu của bố mẹ đây , con nhớ bố mẹ nhiều lắm..

Cô ngồi xuống tỉ mỉ dọn dẹp lại cho sạch những túi nilông rác bên trên ngôi mộ , vừa dọn vừa khóc..anh tiến đến gần :

- bố mẹ thấy không ? Con gái bố mẹ dễ khóc lắm..

Cô :

- người ta đang buồn thật đấy..

Anh :

- thì có ai bảo giả đâu..

- ơ hay..

Anh gọi cô :

- đứng ra đây anh bảo..

Thúy lũng thững đứng dậy ..anh cầm tay cô :

- con biết hai bác với bà ngoại con ở đây cũng là hàng xóm của nhau rồi , thôi thì con gái hai bác cũng đang ế quá ế , mà con cũng độc thân lâu ngày , bà ngoại với hai bác xem thế nào để con và cô ấy thành một đôi nhà..

Cô véo tay anh :

- nói bậy..

- thật chứ bậy gì.

- chả nghiêm túc gì hết..

- anh nghe nói người lớn thích cách nói vui tính..

- hâm hấp..

Anh khoác vai cô..

- chúng ta chào cả nhà rồi về thôi , đi đoạn đường dài anh thấy em hơi mệt rồi..

Cô và anh cúi xuống rồi quay đầu để về..

Cô :

- về nhà em ở nhá ?

- em còn nhà sao ?

- nhà lúc trước em với mẹ ở..

Anh suy nghĩ rồi cũng tặc lưỡi làm theo ý cô , anh biết có lẽ cô đã rất nhớ nhà..

Ngôi nhà cấp 4 đã bị bao trùm bởi mùi ẩm mốc và bụi bẩn..

Cô :

- đứng yên đây thôi , em sang mượn chổi bé Nga hàng xóm quét qua đã..

Cô vội vàng chạy sang nhà hàng xóm..

- Nga ơi , em có nhà không ?
- chị Thúy , chị về khi nào vậy ?
- mới nãy thôi em..
- chị lên thành phố về như gái phố ấy nhỉ ?

Cô cười gượng :

- em cho chị mượn cái chổi quét qua cái nhà..

Nga lấy chổi đưa cho cô rồi chợt thấy anh , từ lần gặp đầu tiên cô đã đập loạn nhịp , cô nhìn anh chăm chú (vì nhà gần nhau đoạn tường thấp)

Thúy :

- Nga..em đưa chổi c nhé..

Nga giật mình :

- à vâng.. mà kia bạn trai chị à (liếc mắt nhìn anh)

Cô gật đầu rồi mỉm cười :

- chị mượn nhé , lúc nào rảnh sang c chơi..
- em được sang hả ?
- được chứ..

Nga cười tươi cho đến khi cô quay lưng đi , Nga tắt nự cười rồi nhếch môi..

- đồ con hoang mà tốt số gớm..

Cô cầm chổi đi vào trong , anh tranh giành :

- ngồi xuống đó cho anh , mọi việc cứ để anh lo.
- anh làm đc khôg ?
- được chứ..

Sau một hồi giằng co , cô đành bất lực để anh dọn dẹp hết công việc..

Cô :

- thấy chưa ? Bán hết cái áo hàng hiệu rồi..

Anh cởi chiếc áo ra quăng vào một góc , cơ thể rắn chắc 6 múi được lộ ra khiến cho người đối diện cố nuốt nước miếng vào trong..

- áo anh không quan trọng , nhưng anh muốn đi tắm..

Cô dẫn anh ra đằng sau nhà (là 3 bức tường được xây thấp nhằm che đi phần nhạy cảm nhất)

- anh tắm tạm đây đi..

Anh nheo mắt :

- đây á ?

Cô gật đầu :

- có ai nhìn đâu mà sợ..
- nhưng..

Cô :

- à không ? Hay anh sang nhà bé Nga tắm nhờ nhá , nhà con bé hiện đại lắm..

Anh méo mặt :

- Tắm nhờ ?

- vâng..

- thôi khỏi..em đứng đây canh cho anh , anh tắm ừ cái cho xong..

Mười ngày trôi qua , anh và cô sau những buổi sáng thức giấc cùng nhau , cùng làm tất cả những việc mà chưa một lần nào cô nghĩ người đàn ông cao cao tại thượng ấy sẽ làm..buổi chiều khi hoàng hôn buông xuống , anh và cô cùng lội suối để tới mái chòi bên kia đồi..và khi màn đêm buông xuống , anh và cô lại cùng tham gia những điệu nhảy múa bên ánh lửa hồng cùng người dân trong bản..có lẽ , đó là những tháng ngày đẹp nhất trong trái tim anh và cô , nó là những kỷ niệm đẹp nhất mà hai người không bao giờ quên khi được sống thật với chính mình...